

Csíksomlyó a 2008-as pünkösdi búcsú előestéjén május 9-én, péntek este 19 óra

(A kegytemplom igazgatója, Asztrik ofm atya megkért a szentmise és szentbeszéd megtartására. Ennek a vázlatát közlöm.)

Kedves Testvérek!

A Szűz Anya ősi, csíksomlyói kegytemplomába zárandokoltunk az idei évben is. Megköszönjük édesanyjai segítségét, és kérjük közbenjárását, hogy életünk utolsó leheletéig hűségek tudjunk maradni az Úr Jézus tanítása szerint, a mennyei Atya akaratának teljesítésében! A Szűzanya Lourdesben is, Fatimában is, Medjugoreban is megtérésre hívta a keresztyényeket. Medjugoreban a Béke Királynőjének mutatkozott be, s üzeneteiből, mint mozaikokból a béke, a hit, a megtérés, az imádság és a böjt fontossága rajzolódik ki. Megtérés nélkül nincs béke. Ennek a szellemében kérjük mi is a Szűzanyát, segítsen bennünket hozzá az igazi, szívbeli megtérésünkhöz!

Szent Pál írja a Filippiekhez írt levelében: *„Ugyanaz a lelkület legyen bennetek, amely Krisztus Jézusban volt. Ő, isteni mivoltában nem tartotta Istennel való egyenlőségét olyan dolognak, amihez feltétlenül ragaszkodjék, hanem kiüresítette önmagát, és szolgálai alakot felvéve, hasonló lett az emberekhez. Külsőjét tekintve olyan volt, mint egy ember; megalázta magát, és engedelmes lett mindhalálig, mégpedig a kereszthalálig.”* (Fil 2,5–6) Azt az örömhírt hozta, hogy nagyobb az Isten szeretete, mint az ember gyarlósága, bűne. A Nikodémussal való beszélgetésben mondotta: *„Úgy szerette Isten a világot, hogy egyszülött Fiát adta oda, hogy mindaz, aki hisz benne, el ne vesszen, hanem örökké éljen. Isten nem azért küldte Fiát a világba, hogy elítélje a világot, hanem hogy üdvözüljön általa a világ.”* (Jn 3,16) Amint tudjuk, az Úr Jézus szeretetével mindenkin segített, aki hittel hozzáfordult és segítségét kérte. Mégis, mikor Ő került bajba – mindenben szolidaritást vállalt a szenvedő emberrel, önmagán nem segített. – Ő is úgy szenvedett, emberi természetében, mint egy közülünk. A Biblia olyan szépen fogalmazza meg: *„Krisztus halandó életében hangos kiáltással és könnyhullatással imádkozott és könyörgött ahhoz, aki meg tudta menteni a haláltól. Istenfélelme miatt meghallgatásra is talált. Annak ellenére, hogy Isten Fia volt, a szenvedésből tanulta meg az engedelmességet. Művét befejezve, örök üdvösséget szerzett azoknak, akik engedelmeskednek neki.”* (Zsid 5,7)

Ugyanezt a lelkületet látjuk, az Ő édesanyjának, Máriának az életében is. Megdöbben, amikor megtudja – az angyali üdvözléskor – hogy anya lesz, pedig még nincs is férjnél. Amikor megtudja, hogy a Szentlélek által történik ez, a születendő gyermek az „Isten Fia” vagyis a *Messias* lesz, mindjárt kimondja: *„Az Úr szolgáló leánya vagyok: történjék velem szavaid szerint”* (Lk 1,37) Egész életében ezt tette: ő is engedelmeskedett mindig, mindenben a mennyei Atyának. Ismerjük az életét, villanásszerűen idézzünk csak fel néhány eseményt, amikor át kellett élnie, hogy tőle is feltétlen engedelmességet vár el az Isten: mikor Erzsébet meglátogatása után visszajön Názáretbe, már látszik rajta, hogy gyermeket vár. Józsefnek nem tud szólni, nem tud magyarázkodni: *rábízta magát az Istenre!*

A Messiaszt hajléktalanként szüli meg Betlehemben, egy istállóban. Utána nem sokkal már menekülniük kell Heródes betlehemi gyermekgyilkossága elől. Éveket élnek hontalanként Egyiptomban. Mária valóban szolgálóleányként dolgozik itt is, meg visszatérésük után is: főz, mos, takarít, ellátja a ház körüli teendőket. József meghal, Jézus pedig dolgozik har-

minc éves koráig, mint ács. Majd elkezd nyilvános működését, az emberek egy része rajong érte, mások meg megbotránkoznak, éppen a názáreti zsinagógában is: „Nem József fia ez?” – kérdezték, majd kiűzték a városból. Mit érezhetett Mária? De ő hitte Jézus küldetését, és a keresztfa tövében is ott állt, ha nem is segíthetett, de hűséges szeretetével jelen volt. Szenvedésekkel megpróbált életében sem kételkedett az Atya jóságában, mindig engedelmesen megélte Istennek rávonatkozó akaratát.

Tőlünk is ezt várja! Kövessük mi is – a magunk sorsában – Mária példáját! Higgyünk az Istenben és bízzuk mi is magunkat és a hozzánk tartozókat egészen az Ő szeretetére!

Szent Pál a Korintusiaknak írt II. levelében írja: *„Hogy a kinyilatkoztatások nagyszerűsége önhitté ne tegyen, tövist kaptam testembe, a sátán angyalát, hogy arcul verjen, s el ne bízzam magamat. Háromszor kértem ezért az Urat, hogy szabadítson meg tőle, de azt felelte: „Elég neked az én kegyelemem, mert az erő a te gyöngeségedben lesz nyilvánvalóvá.”* (2Kor 12,7) Bizony, mi is hányszor szeretnénk megszabadulni a kísértésektől, a bajtól, a szenvedésektől, s mi is kérjük szívünk mélyéből az Urat, hogy szabadítson meg ezektől. – Mint ahogy az Úr Jézus is kérte a Getszemáni kertben: *„Atyám, ha lehetséges, kerüljön el ez a kehely, de ne úgy legyen, amint én akarom, hanem amint te”* (Mt.26. 39.) Bizonyára a Szűzanya is így imádkozott, amint látta Fia kínszenvedését – de elfogadta az Atya akaratát, hitt abban, hogy ad erőt mindennek az elviseléséhez! Mi is ezért imádkozunk: a magunk sorsában, a mennyei Atya iránti szeretetünkből fakadóan, föltétlen bizalommal adjuk oda életünket – az Úr Jézus-hoz, és Szűz Máriához hasonlóan – a mennyei Atya kezébe!

Ámen.

Kállay Emil